

"Kıymetli ve kalıcı olan"

Cihan Aktaş

<http://www.gercekhayat.com.tr/yazarlar/kiymetli-ve-kalici-olan/>

Kendisinin “abartmayın” diyebileceği bir cümleyle başlamak ve buradan devam etmek isterim: Akif Emre’nin vefatı yaşamakta olan bir umudu ansızın yitirmekle aynı görünüyor ilk anda. Onun hatırası nasıl layıkıyla yaşatılır? Başka bir ihtimal, bir umut olabilir mi? Ya herkes birbirine benzerlik içinde sıradanlığın küçük oyalanış ve hazlarıyla yetinecek ya da yeteri kadar silkelenecek...

Medyadaki müstesna bağımsız alanlardan birini kurmanın nasıl bir irade ve çaba istediğini onun sağlığında yeterince fark edememiştir. Çok yansıtmazdı yaşadığı güçlükleri. Bir yıldır farklı bir iş arayışındaydı. Dostlarıyla, tanıdıklarıyla bunları konuştu mütemadiyen. İnternet sitesi alanındaki tecrübesi üzerine incelemeler yapılacak önemi haiz. On yıla yakın bir zamandır birlikte çalışma şansına sahip oldum. Medya dili alanında sergilediği titizliği, başka türlü bir dil oluşturma sorumluluğunun altını çiziyordu. Kışkırtıcı, abartılarla ilgi çekmeye çalışan, düşmanlıkları körükleyen türde metinler yer bulamazdı dil ve söylem alanında. Onun genel yayın yönetmeni olduğu sitede bir haber, yorum, sırf daha fazla tıklanabilir diye sineye çekilmezdi. Sıklıkla hatırlattığı bir hedefti, “Bize ait bir dil”in imkanlarını araştırmak. “Biz” adını koruyor, bunun icaplarını yerine getirmeye özen gösteriyordu. Hiçbir zaman geniş imkânlarla çalışmadı, buna rağmen kurma çabası içinde olduğu her yerde mümine özgü güvenilir bir dilin imkanlarını seferber etmekten geri durmadı.

Sahip olduğumuzu düşündüğümüz ilke ve değerler ne kadar sahih? İnanırlı olmaya kendimizi bıraktığımız çelişkileri açık ancak keyif ekonomisini ayakta tutan kurgular, ilkelerimizi paranteze almanın hastalıklarını da canlı tutmuyorlar mı? Akif Emre bu sorularla ilgilenirdi. İnsanlık sırf kendi acısına gömülüp kalmamanın da kazasını. Müslüman Dünya üzerinden yaptığı okumalar insanlık ve dünya için ciddi bir endişe içeren incelikli analizlerle ilerlerdi. Onu okumak her zaman zenginleştirirdi. Elinde olanı paylaşan, bilgiyi iktidar aracı gibi görmekten uzak, cömert ruhlu bir insandı, sahip olduklarını, bilgisini, görgüsünü ve tecrübelerini esirgemedi kimse-den. Hoşsohbet, vakur ve neşeliydi. Geçmiş zaman diliyle konuşmak hiç kolay değil. Heyecanla kuruluşunu gerçekleştirdiği Haberiyyat.com için aylardır çalışıyordu.

Bir haber mecrasının niteliğini yayınladıkları kadar yayınlamadıklarının da belirleyeceği görüşünü sitenin yayına başladığı 8 Mayıs günü yayımlanan “Başlarken” başlıklı yazısında da vurgulamıştı. Haber kaynakları konusundaki dikkati atıf kaynakları konusunda da geçerliydi. Aşırı yorulsa da huzur içinde olduğunu dile getirmişti, Aynur Erdoğan’la vefatından birkaç gün önce yaptığımız ziyarette.

Akif Emre, muhkem ve öngörülü siyasal analizlerinin yanı sıra sanatçı ruhlu bir insandı. Bürosundaki duvarlarda kendi çektiği olağanüstü güzellikteki Erciyes fotoğraflarını bir tablo gibi izlerdiniz. Elinde kamerasıyla geçtiği koruluk alanlardan çektiği fotoğrafları sosyal medyada paylaşırdı bazen. Tarihi bir mekân fotoğrafını “tarih hafıza gök mekân” notuyla paylaşmıştı. Bakışıyla dünyayı güzelleştiren insanlardan olduğu muhakkak. Birçok kez yollarımız kesişti: Yeni Devir, Milli Gazete, Yeni Şafak, Dünya Bülteni, Haberiya... Bunca yıl içinde hakkındaki izlenimimi tek kelimeyle anlatacak olursam, “nezih” derdim.

O her zaman sahih İslam’ın üzerine yapıştırılmak istenen etiketlere karşı çıktı. Muhafazakarlık kılıfına itiraz etti. İslam’ın muhafazakarlığa değil sanatkarane bir hayat görüşüne yakın olduğunu sergiliyordu duruşuyla. Çeşitli belgeselleri, bu alanda verdiği emeğe rağmen niçin tecrübesinden hiçbir şekilde yararlanılmadığı sorusunu koyuyor orta yere. İmam-ı Azam’ın yolundan gidiyor, talep etmiyordu. Peki, talep etmesi mi gerekirdi, eserleri ve cehti bunca ortada olduğu halde.

Eserlerinden söz açılınca uzun uzun yazmak gerek. Hep vakit sıkıntısı çekiyordu, bu yüzden yazmak istediği pek çok metin yarım kaldı muhtemelen. Yalana prim vermeyen bir medya dili oluşturma konusundaki kaygısı çalışmalarının merkezindeydi. Haberiya.com’un kurulma sürecinde Hamit Kardaş’la birlikte aşırı çalıştıklarını ve yorulduklarını dile getiriyordu. Kendi emeğine ve amaçlarına güvenen bir insandı, müdanası yoktu kimseye. Dolayısıyla kapitalizmin benliklerimize yedirmeye çalıştığı başarı mitlerine ve hayat tarzı klişelerine karşı sorgulamasını hiç bırakmadı. Dış politika alanında ülkemizin sayılı birkaç kaleminden biriydi. Buna karşılık sloganlar tarafından bastırıldı uyarıları. Geçen yıllar bölgemizde gerçekleşen savaşlara dönük analizlerinde ne kadar haklı olduğunu ortaya koymakta.

“Kim savaşı verebilir?” sorusu, Abdülkerim Suruş’un bir kitabının başlığı. Suruş, kendi savaşımının süreğinde “Biz” dilini koruma ve geliştirme endişesinden uzaklaştı. Akif Emre, mevziini terk edecek bir insan değildi, kötümser hiç değildi. Lafi eğip bükmez, olması gerekeni, düşüncelerini dile getirirdi. Slogan atmadan da hayatın iman ve cihattan ibaret olduğunu sergiledi doğrusu. “Biz”in içinde kendine has çizgiyi korumak, seçkinliğine karşılık kalabalıkların arasında yol almak; bunu başarıyordu.

O oradaydı ve tebessümle karşılardı, bilirdi dostları. Boşluğu elbet şimdiden hissediliyor. Keşke metinlerinde mevcut keşif imkanları doğru değerlendirilseydi zamanında. Vefatıyla çeşitli kesimleri muhasebeye sevk ettiği, kıymetli ve kalıcı olan üzerine düşündürerek zihin konforlarını sarstığı fark ediliyor. Bu sarsıntının hayatlarımızı, dahası dillerimizi nasıl değiştireceği Akif Emre’ye borçlu düştüğümüz bir soru halihâzırda.